

Toespraak van Peter Van Rompuy, eerste ondervoorzitter
*bij de overhandiging van het Jaarverslag 2014-2015 van het
Kinderrechtencommissariaat.*

Mijnheer de Minister,
Geachte Vlaamse volksvertegenwoordigers,
Dames en heren,

Normaal hou ik mij bezig met begroting.
Het zal u misschien verbazen maar ik ken ook veel van kinderen.
Soms heb ik zelfs de indruk dat ik er de hele dag door omringd wordt.
's Morgens en 's avonds door mijn zoon van drie en dochter van een, Andreas en Ariane.
En overdag door mijn dierbare collega's.
maar dat is maar een indruk natuurlijk.

Maar nu gaat het over kinderen en hun rechten
Mijn zoon andreas herinnert mij er elke dag aan dat hij rechten heeft.
Als hij zijn zin niet krijgt, zegt hij 'ik ben baas'.
En als ik hem dan zeg dat papa de baas is, dan antwoordt hij dat 'mama de baas is'.
Elke morgen breng ik Andreas en Ariane - the A-team - naar de crèche en naar school.
Het is het moment waarop ik ze moet loslaten.
Het blijft een ietwat eigenaardig gevoel je kinderen ergens achter te laten, zonder eigenlijk
ooit echt te zien wat ze daar de hele dag uitspoken.
Als ik andreas 's Avonds vraag wat hij vandaag gedaan heeft, dan geeft hij mij elke dag
hetzelfde antwoord: 'Niks. Just niks.'

We moeten dus vertrouwen hebben in de wereld waarin onze kinderen rondkruipen en
rondkrossen.
En die wereld is in Vlaanderen goed georganiseerd dankzij het onderwijs, kinderopvang,
jeugdverenigingen en jeugdinstituten en natuurlijk ook de kinderrechtencommissaris.
Al deze instellingen creëren een open leefomgeving voor kinderen, waar ze zich ten volle
kunnen ontplooiën.

Tegelijkertijd creëren ze een omgeving die hen voldoende bescherming en veiligheid biedt.
Dat evenwicht bewaren tussen openheid en veiligheid is een kunst op zich.
Dat evenwicht is nooit definitief verworven.
Dat evenwicht blijft enkel overeind dankzij de inspanningen van iedereen die met kinderen
bezig is.
Dag in dag uit in, jaar na jaar.

Daarom blijft ook de opvolging in een jaarverslag zoals vandaag belangrijk.
Het verslag voor dit jaar is wel erg bijzonder.
Dat blijkt al uit de titel.

Voorbij de grenzen van het bekende.

De open en veilige omgeving die we voor onze kinderen uitbouwen, werd het voorbije jaar
geconfronteerd met nooit eerder geziene uitdagingen en zelfs bedreigingen.
De aanslagen in Parijs hebben niet alleen ons allen getroffen, maar ook kinderen en
jongeren zijn er door geschokt.
Ook bij hen roept het vragen op die een antwoord vereisen.

Daarnet zag ik nog een filmpje over een Parijse jongen van vier die over de aanslagen praat.

zoon: 'de slechte mensen hebben pistolen'

vader: 'wij hebben bloemen'

zoon: 'wat kan je doen met bloemen?'

vader: 'de bloemen moeten ons beschermen'

zoon: 'dat begrijp ik'

journalist: 'voel je je nu beter?'

zoon: 'ja, ik voel mij al beter'

Meer nog dan de inhoud van onze antwoorden is het simpele feit er over te spreken al een eerste stap om de angst die vandaag heerst te overwinnen.

Zeker bij adolescenten leven veel vragen.

Kan het ook hier gebeuren?

Moeten we nu bang zijn?

En vooral *waarom*?

In de eerste plaats is het de verantwoordelijkheid van de ouders om het gesprek hierover aan te gaan.

Jongeren hebben een kader en richting nodig van mensen die ze vertrouwen, en niet alleen van losse meningen op Twitter en Facebook.

Maar sommige kinderen hebben helemaal niet het geluk in een warm nest te mogen opgroeien.

Voor hen moet de maatschappij bijspringen.

Meer dan ooit, hebben we nood aan gedreven en gepassioneerde leerkrachten, kinderoppassers, jeugdleiders, begeleiders, pleegouders en al wie om het welzijn van kinderen bezorgd is.

Meer dan ooit spelen zij een onvervangbare rol in het leven van vele duizenden kinderen en jongeren.

Op tijd aan de alarmbel trekken, dat is de taak van de kinderrechtencommissaris.

Stil en soms ook wat luider.

Het is zijn taak om in het maatschappelijk debat de stem te vertolken van al de kinderen die niet over de middelen beschikken om zichzelf te verdedigen.

De kinderrechtencommissaris moet opkomen voor het belang van alle kinderen.

Het belang van het kind zelf staat ook steeds meer voorop in het publieke debat.

Een goed voorbeeld hiervan is de nieuwe familierechtbank, die net vanuit de filosofie dat het belang van het kind is uitgebouwd.

Elk kind heeft niet alleen recht op gelijke kansen, maar ook op gelijke rechten.

Een kind is een kind.

Of het nu uit een rijk of een kansarm gezin komt.

Of het nu in Vlaanderen geboren is, of op de vlucht is voor de hel op aarde in eigen land.

Elk kind moet gelijk behandeld worden.

Daarom wordt de kinderbijslag in Vlaanderen nu een recht van het kind zelf, ook voor kinderen van erkende vluchtelingen.

Iedereen heeft de foto gezien van de Syrische jongen Aylan.

Het beeld laat niemand onberoerd.

Ik denk er nog regelmatig aan.

Andreas is ook drie jaar.

De vluchtelingencrisis beroert iedereen.

Iedereen heeft er zijn eigen mening over

Maar hier gaat het nu over de zorg voor een kind

Of we nu zelf ouder zijn of niet

Of het nu hier geboren is, of elders gevlucht

De bezorgdheid om een kind is een van de sterkste gevoelens is die we in het leven ervaren

Het is een sentiment dat we allen op dezelfde wijze beleven, waar ook ter wereld

Aan deze oprechte bezorgdheid mag geen enkele terroristische daad raken

Het is die zorg die ook u allen hier in het bijzonder drijft

Het is ook die overtuiging die de kinderrechtencommissaris drijft

En het is vanuit diezelfde overtuiging dat ik u allen van ganser harte dank voor al het werk van het voorbije jaar

Ook voor de toekomst wens ik heel veel succes

We hebben uw inzet hard nodig, meer dan ooit

Ik dank u.

Peter Van Rompuy